

GELEŽINĖS ŠIRDIES VIOLETA

Kelly Barnhill

GELEŽINĖS
SIRDIES
VIOLETA

Versta iš:
Kelly Barnhill
IRON HEARTED VIOLET
Little, Brown and Company, New York, 2012

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo
bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

© Tekstas, Kelly Barnhill, 2012

© Iliustracijos, Iacopo Bruno, 2012

Pirmą kartą anglų kalba 2012 metais JAV pavadinimu *Iron Hearted Violet*
išleido *Little, Brown and Company*, *Hachette Book Group*
leidybos ženklo padalinys, Niujorkas, JAV.

Lietuvių kalba išleista susitarus su *Simply Enormous Dragon, LLC*,
c/o Writers House, LLC (Niujorkas, JAV), *c/o Andrew Nurnberg Associates*
Limited (Londonas, Jungtinė Karalystė), *c/o ANA Baltic Ltd* (Ryga, Latvija).

Visos teisės saugomos.

© Vertimas į lietuvių kalbą, Dangirutė Giedraitytė, 2020

© Leidykla „Nieko rimto“, 2023

ISBN 978-609-441-873-0

Kelly Barnhill

GELEŽINĖS SIRDIES VIOLETA

Iliustravo Iacopo Bruno

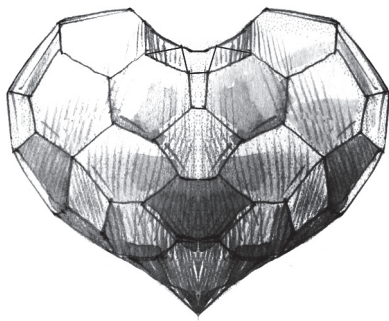
Iš anglų kalbos vertė Dangirutė Giedraitytė

Vilnius
2023

*Merei Run, kuri jau iškeliavo, atminti.
Mylėta šiame pasaulyje, mylima bet kuriame kitame.*

PIRMAS SKYRIUS

Mano pasaulis prasideda nuo istorijos. Ir nuo gimimo.

Princesė Violeta – paskutinė, vadinta šiuo vardu, tiesą sakant, paskutinė princesė, gimusi Andulanų karalystėje, – nebuvo mielas vaikutis. Vos gimus, jos rausvai geltona galvelė buvo apaugusi susivėlusių plaukų kuokštais, o burna persikreipdavo, kai tik kas nors pažvelgdavo į lopšį. Jos žvilgsnis buvo aštrus, protingas ir stiprus, ir lankytoją apimdavo šiurpus jausmas, kad karališkasis kūdikis jį pamatuoja, įvertina ir nutaria, kad jis nieko vertas. Ji buvo toks kūdikis, kuriam norėjosi padaryti išpūdį.

Įdomus, taip. *Protingas*, tikriausiai. Bet tikrai ne mielas vaikas.

Kai buvo penkių dienų, ją išbėrė keistais spuogais, kurie laikėsi savaičių savaites.

Po dvylikos savaičių jai nuslinko paskutiniai juodi plaukučiai, ir jos galva liko beveik plika, netolygiai žvilgi. Vėliau ataugo šiurkštūs, susivėlę, bemaž nesusukuojami kaštoniniai plaukai, kuriuose nesilaikė net kaspinai.

Kai mergaitei suėjo metai, visi matė, kad jos kairė akis gerokai didesnė už dešinę. Ir tai dar ne viskas – jos buvo skirtingų spalvų. Dešinė buvo mėlyna kaip Vakarų vandenynas ankstų rytą, kairė – pilka kaip dūmai, kuriais burtininkai nuo rytinės sienos kas vakarą užleisdavo dangų. Jos nosytė pūpsojo suplota, kakta buvo pernelyg aukšta, ir net pačioje kūdikystėje mergaitė buvo šlakuota ir spuoguota, ir nepadėjo nei pieno vonios, nei citrinos sulčių pavilgai.

Žmonės matė, kad jai trūksta grožio, bet ką galėjo padaryti? Ji vis tiek buvo princesė. *Mūsų* princesė. Ir mes ją mylėjome.

Tas rytas, kai princesė Violeta buvo pristatyta jos laukiantiems, kupiniems vilčių žmonėms, buvo tamsus, vėjuotas ir žvarbus. Net didžiojoje menėje, kur kūrenosi ugnis ir grūdosi žmonės, iš mūsų burnų tumulais kilo garas ir prieš išsisklaidydamas sūkuriavo lyg vaiduokliai. Tyliai, be pranešimo, trimitų ir eisenos, į menę įėjo karalius ir karalienė. Jie sustojo priešais žmones, ir nustėrusi minia nuščiuvo. Gimus Violetai mama ir kūdikis keletą mėnesių praleido vienumoje, mat gimdymas buvo sunkus, ir mes vos nepraradome jų abiejų vien per nerūpestingą *atsitiktinumą*.

Po sunkiu žaliu apsiaustu karalienė vilkėjo raudoną vilnonę suknią. Ji apžvelgė Didžiąją menę ir nusišypsojo. Be jokios abejonės, karalienė buvo nuostabi – juodaplaukė, juodaakė, lyg gintaras švytinčia oda, siauručiais tarpeliais tarp tiesių baltų dantų – visi žinojome, kad tai rodo jos atvirą ir kilnią širdį.

– Mielieji, – prabilo ji. Po kelių mėnesių, praleistų lovoje, jos balsas buvo silpnas, bet mes visi – kiekvienas iš mūsų, sulaukę kvapą įsiklausėme. – Šiaurinės pilies sienas užklojo sniegas, ir kad

ir kaip stengiamės, žvarbus vėjas kaišioja nagus į kiekvieną plyšį, stingdydamas net ir geriausių ir narsiausių iš mūsų širdis.

Mes sulinksėjome. Tai buvo sunki žiema. Sunkiausia, kiek tik galėjome atsiminti. Ir siaubingai ilga. Jau seniai buvo stojęs tas mėnuo, kai ledas turėjo pradėti tirpti ir šaltis atlyžti. Žmonės plūdo į pilį ieškodami šilumos, maisto ir prieglobsčio. Mūsų karalystėje galiojo paprotys nieko neatstumti, taigi visi tenkinomės mažu.

– Būkite tikri, mieli mano kraštiečiai: nors vis dar kausto šaltis ir siaučia negailestingi žvarbūs vėjai, čia, tamsiausios žiemos sniege, tarsi žibuoklė pražydo Violeta.

Tada ji atsegė sagtį ir sunkusis apsiaustas nusmuko žemėn. Jai prie krūtinės, meistriškai apjuosta šilkinė juosta, glūdėjo mažytė būtybė. Mes išvydome kuokštais pasišiaušusius princesės plaukus ir tas didžiules nevienodas protingas jos akis.

Princesė Violeta.

Jau sakiau – nebaisiai mielas vaikutis.

Bet *nuostabus* kūdikis. Nors menėje buvo daugybė žmonių, ji įbedė akis į *mane*. O mažų lūpyčių kampučiuose sublėsčiojo šypseną.

ANTRAS SKYRIUS

Karalius Randalas ir karalienė Rožė troško turėti daug linksmų vaikų, tačiau jų viltys žlugo. Kas kartą, kai karalienės iščias per-smelkdavo džiaugsmas ir laukimas, viskas baigdavosi skausmu ir sielvartu. Violeta buvo pirmas išgyvenęs jos vaikas.

Iš tikrųjų pati Violeta buvo tarsi stebuklas.

– Stebuklas! – šaukdavo Andulanų karalystės žmonės, kasmet minėdami princesės gimimą.

– Stebuklas! – nenoriai pritarė Šiaurinių kalnų, Pietinių lygumų, Rytinių dykumų ir Salų patarėjai ir valdytojai – visi, kurie puoselėjo viltį, kad Andulanų karalystės karalius ir karalienė taip ir nesusilauks palikuonio. Jie dėbsojo tai į vieną žemėlapi, tai kitą, įsivaizduodami, kaip prasiplės jų karalysčių ribos, kai neliks mūsų šalies, kaip jie pasipelnys iš klestinčio mūsų krašto, vieną po kito raškydami jo vaisius.

Bet gimus princesei be karo užvaldyti mūsų šalies nepavyks. O karas, mano mielieji, kelia nemažai rūpesčių. Taigi mūsų kaimynai burbuliavo paslapčia. Sukandę dantis ir springdami tulžimi, jie vapėjo apie stebuklą.

Ei, tolimiausiam pasaulio krašte sušnypštė balsas. GALI-MYBĖ. Ir tas pasalūniškas šnypščiantis balsas surezgė planą. Jis lyžtelėjo savo geltonas lūpas ir plačiai išsiviepė.

TREČIAS SKYRIUS

Kai Violetai suėjo ketveri metukai, ji šimtais būdų įsigudrindavo pasprukti nuo budraus trijų akylų auklių, tunto pasipūtusių mokytojų, skubrios motinos ir išsiblaškiusio tėvo žvilgsnio. Kasdien vingriais rūmų koridoriais ji atbėgdavo iki manęs vien tik norėdama išgirsti dar vieną istoriją. Aš buvau istorijų pasakotojas, o istorijų pasakotojo profesija ilgą ir (daugiausia) šlovingą istoriją turinčiame mano pasaulyje – gerbiama.

Be to, drįstu sakyti, man visai gerai sekėsi.

Nors buvo reikalaujama, kad kiekvienas pilies gyventojas ar svečias, sutikęs pabėgusią princesę, kuo greičiau parvestų ją kuriai nors auklei, kad šioji princesę nubaustų, šios taisyklės beveik niekas nepaisė.

Tiesą sakant, kadangi visi kuo puikiausiai žinojo, kur ji eina, karalienė numanė būsiant daug paprasčiau atgauti vaiką iš numamos vietos.

Beje, karalienė pati labai mėgo klausytis pasakojimų.

Sulaukusi šešerių, Violeta pati pradėjo pasakoti istorijas. Mielieji, aš netvėriau džiaugsmu! Kaip aš didžiavausi! Koks buvau tuščiagarbis! Kaip puikavausi, kad šis *nuostabus* vaikas varžysis su *manimi*!

Puikybė, šiaip ar taip, yra baisus dalykas.

Violetos istorijos jau iš pat pradžių gerokai pranoko manąsias. Ji pasirinkdavo istorijas – tikras, išgalvotas ir labai abejotinas, – apversdavo jas aukštyn kojom, supainiodavo, ir jos tapdavo kaip naujutėlės. Šis vaikas pasakojo istorijas karštai, raiškiai, pašėlusiai laisvai. Ir ji pati buvo *stebuklas*.

– Kartą gyveno drakonas, – vieną vakarą ėmė pasakoti mažoji Violeta nuščiuvusiai, džiugiai nusiteikusiai miniai. Skirtingos jos akys blizgėjo nuo ugnies atšvaitų, o neklusnūs plaukai liepsnojo lyg žarijos. – Tai buvo didžiausias, protingiausias ir galingiausias drakonas visame mūsų veidrodiniame pasaulyje. – Dėl iškritusių pieninių dantukų ji kalbėjo vos vos švepluodama, bet tai tik suteikė žavesio. – Jo liepsnos buvo karščiausios, jis skraidė greičiausiai, ir net Didžioji saulė pavydėjo jam grožio. – *Bet...* – ji švelniai mostelėjo pirštu, – atsitiko šis tas keblaus. Drakonas pamilo princesę. Žmonių princesę.

– O! – aiktelėjo susirinkusi minia. – Vargšas drakonas! Vargšė princesė!

Žmonės nusijuokė, kumšėdami vienas kitą pečiais.

Violeta kilstelėjo antakį ir pasakojo toliau:

– Princesė gyveno tolimoje karalystėje, ir jie niekada nebuvo susitikę. Matote, drakonai panorėję gali visą pasaulį apžvelgti iš pusiaukelės ir mažiau kaip per dieną perskristi visą veidrodinį dangų. Tačiau paprastai jie taip nedaro, – ji sučiaupė lūpas. – Drakonai siaubingai tingūs.

Klausytojai sukikeno ir atsiduso. *Ak, ta mergaitė*, – pamanė jie. *Stebuklinga mergaitė!*

– Tačiau šis drakonas, – toliau pasakojo Violeta, – anaip tol nebuvo tingus. Jis buvo įsimylėjęs. Nieko neėdė ir nemiegojo. Tik tupėjo ant kalno savo žvilgančia uodega apsimijęs viršūnę, akimis ieškodamas savo mylimosios pasaulio.

– Visą laiką? – nepatikliai paklausiau. – Juk tikrai turėjo dar ką nors veikti?

– Na, – nusileido Violeta, – kartais jis svaidydavo sniego gniūžtes Kalno karaliui į galvą. – Žmonės nusijuokė. Ji lyg sąmokslininkė linktelėjo galva ir kilstelėjo antakį. – Jis puikiai nusitaikydavo. O persdamas drakonas atsukdavo užpakalį į Kalno karaliaus sodą, – minia sugaudė, Violeta palinko į priekį ir sušnibždėjo: – Sakoma, ta smarvė išsilaiko šimtus metų!

– Papasakok apie drakono mylimąją, – paprašė vienas jaunuolis.

– O, ji buvo bjauri, – užtikrino princesė. – Rauplėta kaip rupūžė, kumpanosė ir kreivadantė. Šypsodamasi plačiai išsiviepdavo, jos akytės buvo mažutės, pėdos – skirtingo dydžio. Bet drakonas vis tiek ją mylėjo. Jis mylėjo ją vis labiau ir labiau. Drakonui patiko jos kreivi dantys, plaukuoti riešai ir susivėlę į kaltūną plaukai.

Niekas nesijuokė. Tvyrojo nejauki tyla. Niekas nediršo pažvelgti į Violetą.

(Nemielas vaikutis, – galvojo žmonės. Negana to – kasdien darosi vis negražesnis.)

Violeta luktelėjo, kada gi pasigirs liaupsės, bet niekas neištara nė žodžio.

Tada aš tariau:

– Mieloji Violeta, tu padarei pradedančiųjų klaidą, – iš skubėjimo man pynėsi liežuvis. – Tu pamiršai, kad turėjai pasakoti apie gražuolę. Princesės nebūna bjaurios. Visi žino, kad *tikros* princesės visuomet gražios. – Violeta nė nekrustelėjo, tarsi nuo mano žodžių būtų suakmenėjusi. Ji įsmeigė į mane savo dideles akis. Oi! Nuoskauda! Išdavystė! – Taip būna pasakose, – gurktelėjau ir skubiai mėginau pasitaisyti, bet buvo per vėlu, – žinoma, norėjau pasakyti, – pasakose. Pasakoms galioja savos *taisyklės*, savi *lūkesčiai*. Pasakotojo darbas – suteikti žmonėms tai, ko jie tikisi.

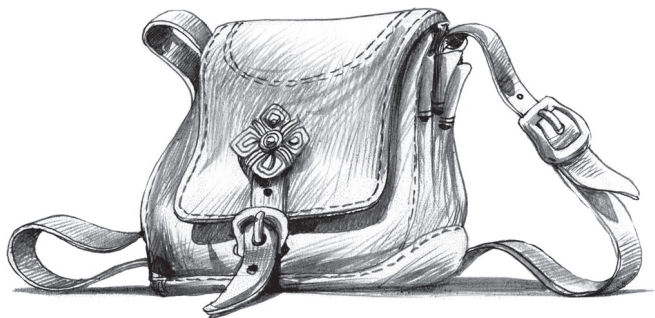
Minia sulinkėjo. Violeta nieko nepasakė. O, mielieji! Kaip mielai būčiau apkabinęs tą vaiką ir pasakęs, kad nenorėjau jos įskaudinti! Bet žala jau buvo padaryta.

– Tu teisus, brangus Kasianai, – galiausiai tyliai prabijo ji, akis nudelbusi į grindis. – Ką aš sau maniau? Aišku, kad drakonas pamilo *nuostabią* princesę. Pačią gražiausią pasaulyje, gintarine oda, mažučiais dantukais, kaip pavasario žolė žaliomis akimis ir vešliais medaus spalvos plaukais, supintais į storas, kelius siekiančias kasas.

Šiuos žodžius ji nugvelbė iš *mano* pasakojimų. Leidau jai prasyti. Bet kai baigė savo istoriją, jutau, kad jos širdis kažkur kitur. Pasakė norinti miego ir išėjo nepalinkėjusi labos nakties.

Nuo to karto jos istorijų princesės visada buvo gražuolės. Visada.

KETVIRTAS SKYRIUS

Kai Violetai suėjo septyneri, ji susirado pirmą draugą. Tiesą sakant, vienintelį draugą.

Paprastai karalių ir karalienių vaikai tegali žaisti su broliais ir seserimis, pusbroliais ir pusseserėmis bei su dvariškių vaikais. Tačiau Violeta neturėjo nei brolių, nei seserų, o kadangi jos tėvas ir motina taip pat buvo vienturčiai, tai neturėjo ir pusbrolių bei pusseserių. Dvariškiai, aišku, turėjo vaikų, bet visi jie buvo arba daug vyresni, arba per maži žaisti su tokia guvia mergaite.

Vis dėlto Violetai reikėjo draugo ir, pasirodo, jis jos laukė.

Štai kaip jie susitiko.

Būdama gabi, Violeta jau trejų su puse buvo patikėta mokytojų globai. Sulaukusi septynerių ji skaitė, skaičiavo, vardijo istorinius faktus, gyldeno ir diskutavo įvairiais klausimais. Nėgana to, ji įsimindavo viską, ką perskaičiusi ir tai, ką išgirdusi. Deja, ji bjaurėjosi mokslais ir nepraleisdavo galimybės iškrėsti pokštą savo susiraukusiems mokytojams, o nutaikiusi progą kas kart nuo jų pasprukdavo.

Vieną dieną, kai veidrodinis dangus buvo kaip niekada giedras ir ryškiai švietė Didžioji ir Mažoji saulės, Violeta nusprendė, kad viduje neįdomu. Taigi savo motinos raštu parašė raštelį mokytojui, kad jo patarimo reikia karaliaus menėje. *Skubiai*. Senasis mokytojas nuraudo, sukikeno ir liepė mergaitei versti, kol jis grįš. Ir sumurmėjęs panosė „pagaliau, pagaliau“ išėjo smarkiai trinkelėdamas durimis. Jam nutolus, Violeta išsmuko pro langą, nusliuogė lietvamzdžiu ir nuskuodė į laukus į vakarus nuo pilies.

Diena buvo puiki ir mergaitė bėgiojo. Ir šokinėjo. Ir laipiojo. O perlipusi šešias tvoras ir kirtusi penkis su puse lauko, ji atsidūrė ganykloje tiesiai priešais didžiulį bulių. Jis buvo žalmargis, žvilgantis. Raibuliavo jo platus, išpampęs sprandas ir nugara. Bulius šnarpstė iš pykčio išpūtęs šnerves.

Violeta sustingo.

Jautis įsispitrijo į mergaitę – jos ugninius plaukus, nugairintus skruostus, ryškiai raudoną suknelę. Pakapstė kanopa žemę ir nudelbė ragus.

– Gelbėkit! – suspigo Violeta. – Padėkit!

Bet bulius pasviro į priekį ir drebindamas žemę pasileido princesės link. Violeta apsigrėžė ir nuskuodė prie artimiausios tvoros.

– Stok! – pasigirdo balsas. Ar tai jos balsas? Violeta nebuvo tikra. Ji apsižvalgė ir iš baimės aptemusiomis akimis pamatė per tvorą besiropščiantį ir link jos bėgantį bernioką.

– Ne! – suriko ji. Kad ir paklaikusi, ji geriau įsižiūrėjo ir dėjo į kojas. – Aš negaliu sustoti!

Tačiau, sulig tais žodžiais, ji nikstelėjo kairę koją, susverdėjo, suklupo, drėbėsi žemėn ir užsidengė rankomis galvą.

Berniukas lengvai peršoko per suklupusią princesę ir metėsi tarp jos ir buliaus. Violeta užsimerkusi laukė, kada sutraškės po sunkiomis buliaus kanopomis lūžtantys berniuko kaulai ir kada ji pati bus sutrempta su žeme.

– Gal liausiesi spieguni, – išgirdo ji. – Tu jį gąsdini.

Aš nespiegiu, – norėjo ištarti Violeta, tačiau tik suklykė nesavu balsu. Trumpą mirksnį gėda įveikė baimę. Ji užsičiaupė kaukštelėdama dantimis ir susirietė į kamuoliuką.

Tarp jos ir buliaus stovėjo berniukas juodais garbanotais plaukais. Jis buvo žemesnis už Violetą, liesokas, bet tvirtais raumeningais pečiais ir rankomis.

Ar jis susikibs su tuo gyvuliu? – svarstė Violeta.

Tačiau bulius stovėjo ramiai, nenuleisdamas akių nuo juodaplaukio berniuko.

Jis pakėlė rankas delnais į viršų ir išleido kažkokį garsą, panašų į mamos gugavimą ar tėvo kuždėjimą. Švelnų, tylų, šnabždantį garsą. Gyvulys nė nekrustelėjo, bet vis dar stovėjo nunarinęs galvą, įtempęs raumenis, iš pykčio ir pasiutimo krauju pasrėvusiomis akimis, vartydamas jas, tarsi tuoj tuoj pratrūks.

– Kodėl aš *jį* taip išgąsdinau? – nepatikliai paklausė Violeta. – Tai jis...

– Tavo suknelė, – neatsisukdamas tyliai atsakė berniukas. Jis kalbėjo siutinamai ramiu balsu. – Tavo suknelė jį gąsdina. Bet jis nekaltas. Stokis ir žingsniuok link tvoros. Tik eik atbula. Jis turi *jausti*, kad žiūri į jį. Negali nusigręžti.

– Bet, – prasižijojo Violeta ir nutilo. Dar niekas su ja taip nekalbėjo. Kad ir kaip įsibaiminusi, ji suglumo. – Aš *princesė*. Neturėtum...

PADĖKA

Labai labai dėkoju Stevenui Malkui, Kristy King, Genevieve'ei Valentine, Tedui Barnhillui, Julie Scheinai, Pam Garfinkel ir Jennifer Regan už jų pasiryžimą bristi per skirtingas šios istorijos versijas, už jų kantrybę kenčiant mano irzlų verkšlenimą ir už jų švelnų paskatinimą man sunkiai rašant (daugybę kartų perrašant) šią knygą.

Dar labiau dėkoju Ella'ai, Cordelia'ai ir Leo, kurie girdėjo šią istoriją, kol ji dar sunkėsi man pro lūpas tamsoje sekant pasakas. Kaip galėčiau rašyti istorijas, jei jūs, mano mielieji, jų nesiklausytumėte.

Fizikai jau seniai rašo teorijas apie daugybę visatų ir dauguma jų tai daro pasitelkdami sudėtingas lygtis ir išpūdingus žodžius, apsimetu, kad juos suprantu, nors iš tiesų visai nesuprantu. Bent ne iš esmės. Ačiū tau, Brianai Greene'ai, kurio niekada nesu sutikusi, tačiau tavo knyga „Elegantiška visata“ (*The Elegant Universe*) persekioja mane sapnuose. Ir Michio Kaku, dėl kurio džiaugiuosi, jog gyvenu tokia pasaulyje, kuriame yra protingų žmonių,

paiškinančių sudėtingus dalykus taip, kad tokie stuobriai kaip aš galėtume suprasti. Arba bent apsimesti, kad suprantame.

Mokslininkai ir poetai yra sukirpti iš to paties švytinčio audinio: jie traukia tiesos siūlus iš mūsų supratimo pakraščio ir juos suaudžia, jie tvirčiausiais švytinčiais mazgais pririša idėją prie idėjos, jie užmeta ilgiausias gijas ir sujungia mūsų sielas su žvaigždėmis.

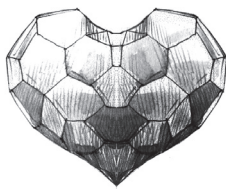
TURINYS

PIRMAS SKYRIUS...7	DVIDEŠIMT KETVIRTAS SKYRIUS...105
ANTRAS SKYRIUS...10	DVIDEŠIMT PENKTAS SKYRIUS...111
TREČIAS SKYRIUS...12	DVIDEŠIMT ŠEŠTAS SKYRIUS...115
KETVIRTAS SKYRIUS...17	DVIDEŠIMT SEPTINTAS SKYRIUS...119
PENKTAS SKYRIUS...24	DVIDEŠIMT AŠTUNTAS SKYRIUS...125
ŠEŠTAS SKYRIUS...31	DVIDEŠIMT DEVINTAS SKYRIUS...129
SEPTINTAS SKYRIUS...40	TRISDEŠIMTAS SKYRIUS...133
AŠTUNTAS SKYRIUS...41	TRISDEŠIMT PIRMAS SKYRIUS...139
DEVINTAS SKYRIUS...43	TRISDEŠIMT ANTRAS SKYRIUS...144
DEŠIMTAS SKYRIUS...49	TRISDEŠIMT TREČIAS SKYRIUS...147
VIENUOLIKTAS SKYRIUS...54	TRISDEŠIMT KETVIRTAS SKYRIUS...151
DVYLIKTAS SKYRIUS...58	TRISDEŠIMT PENKTAS SKYRIUS...156
TRYLIKTAS SKYRIUS...62	TRISDEŠIMT ŠEŠTAS SKYRIUS... 158
KETURIOLIKTAS SKYRIUS...69	TRISDEŠIMT SEPTINTAS SKYRIUS...161
PENKIOLIKTAS SKYRIUS...71	TRISDEŠIMT AŠTUNTAS SKYRIUS...163
ŠEŠIOLIKTAS SKYRIUS...74	TRISDEŠIMT DEVINTAS SKYRIUS...166
SEPTYNIOLIKTAS SKYRIUS...78	KETURIASDEŠIMTAS SKYRIUS...170
AŠTUONIOLIKTAS SKYRIUS...82	KETURIASDEŠIMT PIRMAS SKYRIUS...176
DEVYNIOLIKTAS SKYRIUS...86	KETURIASDEŠIMT ANTRAS SKYRIUS...184
DVIDEŠIMTAS SKYRIUS...90	KETURIASDEŠIMT TREČIAS SKYRIUS...188
DVIDEŠIMT PIRMAS SKYRIUS...95	
DVIDEŠIMT ANTRAS SKYRIUS...97	
DVIDEŠIMT TREČIAS SKYRIUS...101	

KETURIASDEŠIMT KETVIRTAS SKYRIUS...194	ŠEŠIASDEŠIMT PIRMAS SKYRIUS...278
KETURIASDEŠIMT PENKTAS SKYRIUS...198	ŠEŠIASDEŠIMT ANTRAS SKYRIUS...283
KETURIASDEŠIMT ŠEŠTAS SKYRIUS...205	ŠEŠIASDEŠIMT TREČIAS SKYRIUS...289
KETURIASDEŠIMT SEPTINTAS SKYRIUS...209	ŠEŠIASDEŠIMT KETVIRTAS SKYRIUS...292
KETURIASDEŠIMT AŠTUNTAS SKYRIUS...213	ŠEŠIASDEŠIMT PENKTAS SKYRIUS...296
KETURIASDEŠIMT DEVINTAS SKYRIUS...218	ŠEŠIASDEŠIMT ŠEŠTAS SKYRIUS...299
PENKIASDEŠIMTAS SKYRIUS...224	ŠEŠIASDEŠIMT SEPTINTAS SKYRIUS...302
PENKIASDEŠIMT PIRMAS SKYRIUS...232	ŠEŠIASDEŠIMT AŠTUNTAS SKYRIUS...306
PENKIASDEŠIMT ANTRAS SKYRIUS...236	ŠEŠIASDEŠIMT DEVINTAS SKYRIUS...308
PENKIASDEŠIMT TREČIAS SKYRIUS...243	SEPTYNIASDEŠIMTAS SKYRIUS...309
PENKIASDEŠIMT KETVIRTAS SKYRIUS...248	SEPTYNIASDEŠIMT PIRMAS SKYRIUS...314
PENKIASDEŠIMT PENKTAS SKYRIUS...253	SEPTYNIASDEŠIMT ANTRAS SKYRIUS...315
PENKIASDEŠIMT ŠEŠTAS SKYRIUS...258	SEPTYNIASDEŠIMT TREČIAS SKYRIUS...319
PENKIASDEŠIMT SEPTINTAS SKYRIUS...262	PADĖKA...324
PENKIASDEŠIMT AŠTUNTAS SKYRIUS...264	
PENKIASDEŠIMT DEVINTAS SKYRIUS...267	
ŠEŠIASDEŠIMTAS SKYRIUS...273	

Violeta visai nepanaši į dailutes gražiaplaukes princeses iš pasakų. Ji niekada nebuvo nei simpatiškas, nei klusnus vaikas. Kai kas karalystėje netgi šnibždasi, kad Violeta – ne visai tikra princesė. Tačiau už skirtingų spalvų akių, randų, spuogų ir neiššukuojamai susišiaušusių plaukų slypi drakoniškai narsi širdis ir nenugalimas stebuklų troškimas. Princesės Violetos laukia nuotykių, nulemsiantys visą karalystės likimą.

Amerikiečių rašytoja Kelly Barnhill (g. 1973 m.) Lietuvos skaitytojams pažįstama iš maginės fantastikos romanų „Raganos sūnus“, „Beveik tikra Džeko istorija“ bei „Mergaitė, atsigėrusi mėnulio“. Už pastarąją knygą rašytoja 2017-aisiais metais apdovanota Niuberio medaliu. Burtų, nuotykių, paslapčių ir stebuklų kupini K. Barnhill kūriniai skirti visiems skaitytojams nuo dešimties metų iki begalybės.

Redaktorė Giedrė Kmitienė
Korektorė Eglė Devižytė
Maketavo Miglė Dilytė
Tiražas 1500 egz.
Išleido leidykla „Niekio rimto“
Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius
www.niekorimto.lt
Spausdino UAB BALTO print
Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius

Daugelyje istorijų princesės yra nuostabaus grožio, drakonai – siaubingi, o pasakos – nepavoingos. Ši istorija ne tokia kaip kitos.

Princesė Violeta – visai negraži. Ji taip pat pašėlusiai narsi ir labai – gal net pernelyg – sumani. Ir dar ji labai mėgsta skaityti ir kurti pasakas. Sykį kartu su geriausiu draugu Demetriumi Violeta atranda slaptą kambarį, o jame – ypatingą knygą. Uždraustą knygą. Joje rašoma apie pabaisą, įkalintą jų pasaulyje. Negali būti, kad tas pasakojimas – tiesa. Ar bent ne visai tiesa. Tačiau ima dėtis keisti dalykai. Visai gali būti, kad Violeta, Demetrius ir senutėlis randuotas drakonas padės siaubūnui pavergti pasaulį... o gal kaip tik išsiaiškins, kaip jį nugalėti. Viskas priklauso nuo to, kaip papasakosi šią istoriją. Juk istorijos pačios kuria savo taisykles.

Tai pasakojimas apie princesę, nepanašią į visas kitas princeses. Taip pat tai istorija apie paskutinį drakoną, mirtinai bijantį savo paties atvaizdo. Bet visų pirma tai pasakojimas apie istorijų galią ir apie tai, kaip viena pasaka pakeitė visą karalystę.

Skaitykite ir kitas Niuberio medalio prizininkės

Kelly Barnhill knygas:

„RAGANOS SŪNUS“

„MERGAITĖ, ATSIGĖRUSI MĖNULIO“

„BEVEIK TIKRA DŽEKO ISTORIJA“

www.niekorimto.lt

Užsuk, net jei tu ir ne vaikas

ISBN 978-609-441-873-0

9 786094 418730